

Noge je imel vse obtolčene, ranjene in odrgnjene od skal in trnja. Včasih je šel na obrežje in jih pomolil v morje, a slana morska voda ga je le še bolj pekla. Zaječal je suho in brez solz in včasih tiho in hripavo zaklical :

— Mama, mama! —

Matere ni mogel pozabiti.

Saj je bila tako dobra! Vedno mu je pravila toliko lepega in rada ga je imela. Pri nji je spal na postelji in jesti je dobil, kadar je prišel domov! In vsako praskotino mu je izprala in zavezala!

Včasih je hotel iti nazaj k Marti a bal se je je, zato ni šel.

— Mami je gotovo ona kaj naredila, da je umrla, — je mislil v svojih otroški duši. Tudi nikakor ni mogel pozabiti tistega zaničujočega, posmehljivega izraza, s katerim je tedaj govorila, ko je dejala, da ni bila njegova mati nič vredna.

Tako je počasi medlel in hiral in naposled je izgledal kakor s kožo prevlečen skelet. Njegove mrtve ugasle oči so ležale globoko v jamicah in kosti se mu strašljivo štrlele iz suhih lic.

Nekoč je zopet gladen postopal ob obrežji. Nek ribič, kateri ga je prej večkrat vzel seboj na morje, zagnal mu je nekaj v papir zavitih skorij iz svoje barke. Toda ni dovelj močno vrgel in vse je palo tik obrežja v morje.

Paolo je hotel zavitek še potegniti iz vode, pripognil se je a pri tem izgubil ravnotežje in padel v morje.

Sicer so ga takoj izvlekli iz vode, toda malo truplo je bilo že trdo in brez življenja. Bolehavi, izstradani deček je utonil.

Ribič na barki je klel, ker je vedel, da ga zasliši policija in bode imel morebiti še druga pota zaradi malega ponesrečenca.

Tako je bilo slovo malega Paola od zemlje.

Tema, tema....

Tema, tema, ni blede lune,
ne svita zvezd se zlatih broj...
oblaki sivi, megle tožne
visé pošastno nad menoj...

Naprej v temó hité koraki;
zaman prodira jo oko...
Le dalje, dalje brez prestanka
ne vprašam kam, naprej samo!..

Zorana.

